

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1563 usque ad annum 1566

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1772

VD18 90118626

§. 102. Thomæ Campegi obitus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67192](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67192)

Sæcul. XVI.
A.C. 1564.

randum, non habeat. Præterea idem
Scriptor tres composuit Dialogos deo-
ratione, jejunio, & Eleemosyna, quos
Dianæ Pictaviensi Valentinæ Ducissæ
nuncupabat: scripsit etiam de Prædeter-
minatione dialogum, duosque alios de
Purgatorio tractatus Romæ Anno mil-
lesimo quingentesimo quinquagesimo
septimo impressos præter quoddam con-
siliium, quod circa matrimonium dabat,
atque anno Christi millesimo quinger-
tesimo quinquagesimo secundo typis ex-
cudebatur. Denique posteris quasdam
juris decisiones reliquit, mortuusque
est Neapoli Anno Domini millesimo
quingentesimo sexagesimo quarto. Ce-
terum hunc Auctorem in Patrum, ac
Theologorum Doctrina versatissimum
fuisse apparet, quamvis autem in suis dia-
logis dictione simplici, ac minus fucata
utatur, argumentum tamen de gratia, &
libero arbitrio cum magna subtilitate
pertractat.

§. CII.

Thomæ Campegii obitus.

Bumald.
Bibl. Bonon.
Trupin Bibl.
des Aut.
Eccl. t. 16.
pag. 73.

Die undecima Januarii ejusdem Anni
Thomas Campegius, qui ejusdem
nominis Cardinalem Fratrem habuit,
Romæ anno ætatis suæ sexagesimo
quarto naturæ debitum solvit. Is Bo-
noniæ in Italia natus celebris cujusdam
Juris-

Jurisconsulti Filius Christi Ecclesiam defendendam suscepit, atque in Romana curia variis dignitatibus auctus est: nam præprimis a Leone X. unacum Cardinale Fratre suo Parmensem, ac Placentinam urbem regere iussus, & cedente Cardinale Feltrensis Episcopus renunciatus est: anno autem Salutis nostræ millesimo quingentesimo quadragésimo WORMATIAM ad comitia, & postea ad Synodum Tridentinam a Paulo III. missus fuit, ubi inter tres Episcopos, qui Synodi initio intererant, primus advenerat, cunctisque sessionibus sub ejusdem Pontificis regimine celebratis interfuit. Porro ex ingenii ejus monumentis, quæ posteris reliquit, præcipuum est illud de auctoritate Conciliorum, quod Pio IV. nuncupatum Anno Salvatoris nostri millesimo quingentesimo sexagesimo primo Venetis literis excusum prodiit. In eo præprimis ejusmodi Concilia convocandi causas recenset, eaque dicit necessaria ad hæresum extirpationem, hæreticorum condemnationem, atque ad Ecclesiæ reformationem, faciendamque circa Ecclesiasticorum, ac Laicorum mores correctionem, necnon schismatis extinctionem, ubi duo a diversis factionibus electi se tanquam summos Pontifices gerunt: insuper conciliorum convocationem,

Sæcul. XVI.
A.C. 1564.

Y 5

Sæcul. XVI. tionem requiri putabat ad pacem in- & E
 A C. 1564. ter Christianos Principes stabiliendam, Scri
 necnon cruciatus contra infideles infi- qua
 tuendas, amovendumque, scandalum, hinc
 si Papa universæ Ecclesiæ offensio- voc
 effet. Hic idem Scriptor quamvis circa & a
 Conciliorum Generalium auctoritatem Post
 verbis valde obscuris mentem suam bus
 explicet, nihilominus deprehenditur, con
 quod Synodos Pontificibus inferiores esse atq
 affirmet, dum minus vere asserit, quod reli
 Concilia Pontifici nec legem imponere, rec
 nec eum exauctorare, sed duntaxat ei ten
 resistere, ac præcipere valeant, ne ei- que
 dem obediatur in iis rebus, quæ bus
 contra Ecclesiæ bonum statueret: insuper nol
 affirmat, quod soli Papæ Concilia in
 vocandi jus competat, quam etiam Pro
 sententiam istis, quæ sequuntur, Pa
 bus confirmat. I. In lege Veteri quem- ma
 cunque conventum absque magni Pra
 sacerdotis auctoritate celebrare no
 sum non erat. II. Sicut penes bit
 riorem in quadam Ecclesia est ad
 convocare Capitulum, & Metropolitano ad
 competit jus Provinciæ suæ Episcopos di
 congregandi, ita etiam est penes illum, &
 qui supremam in Ecclesia habet aucto- bu
 ritatem, universum Ecclesiæ conven- do
 tum indicere. III. Cum ad ejusmodi ac
 Concilium Patriarchas, Episcopos, tific
 Cæsarem, ac Reges convocare oporteat, ibi
 & Pon-

& Pontifex solus in hos, prout hic Scriptor ait, jurisdictionem habeat in iis, quæ fidem, & Religionem concernunt, hinc Cæsares plura quidem Concilia convocarunt, sed duntaxat ex consensu, & auctoritate summorum Pontificum. Postea idem Scriptor cunctos, in quibus Cardinales ejusmodi Concilium convocare possent, eventus recenset, atque id fieri posse dicit, si Papa hæresi notatus post plures monitiones id recusaret, aut si duo de Pontificatu contentendentes existerent, eorumque jus æque dubium foret: si vero in hisce casibus Cardinales Synodum convocare nolent, tunc Campegius censet, quod in hoc eventu Cæsar tanquam Ecclesiæ Protector Concilium indicere, nec non Papæ, si is eo venire recusaret, per mandati formam id præcipere valeret. Præterea Campegius, quin Papa Synodum transferre possit, nullatenus dubitat, necessarium tamen putat, ut ad hoc urgentes habeat rationes: porro ad Concilia vocandos esse judicat Cardinales, Abbates, Episcopos electos, & non consecratos, ac Episcopos in partibus, imo etiam Parochos, & Sacerdotes: denique etiam hæreticos esse accersendos ait, ac requiri dicit, ut Pontifex ipse, vel saltem per suos Legatos ibidem præsit: dum autem Campegius

fermo-

Sæcul. XVI.
A. C. 1564.

Sæcul. XVI. A.C. 1564. fermonem inspergit de loci prærogativa Franciæ Regi primam sedem deberi inquit præ Romanorum Rege, si hic non sit aggregatus Imperio, nec designatus Cæsaris Successor.

Postmodum Campegius in Synodis procedendi modum examinat, ac suffragia per Nationes ferri, omnino rejicit, cur vero id in Concilio Constantiensi permissum fuerit, ideo factum inquit, quia Joannes XXIII. sibi adherentes habuit omnes Italiæ Episcopos, qui suo numero ferme omnes reliquos aliarum Nationum Præsules superabant: insuper differit de altero procedendi modo, qui per *deputationes*, vel *Commissiones* fit, prouti in Basileensi, & Lateranensi Conciliis factum legitur: præterea discutit, utrum deliberationes a fidei dogmatibus, anve ab illis articulis, qui mores concernunt, inchoandæ sint, atque res fidei esse præmittendas censet, quam in rem plures allegat rationes, approbatque etiam modum decisiones Pontificis nomine, dum præsens est, in Synodis promulgandi: si vero Papa non intersit, eas nomine Synodi tanquam a Papa approbatas esse publicandas affirmat: fatetur ecquidem, quod Synodus immediate suam auctoritatem a Christo Domino tunc habeat, quando ei Pontifex non inter-

interest, eam tamen Concilium reci- Sæcul. XVI.
piat a summo Pontifice, qui ei vim, A.C. 1564.
atque auctoritatem tribuit. His prola-
tis argumenta, quæ huic sententiæ op-
poni possent, diluere nititur, atque Sy-
nodi auctoritatem Pontificiæ subjicit,
necnon Synodi infallibilitatem a sum-
mo Pontifice dependere asserit, aliunde
vero Synodum duntaxat infallibilem in
fidei decisionibus agnoscit, si hæ una-
nimi consensu, junctaque cum Pontifice
opera sancitæ fuerunt.

Insuper idem Scriptor plures adhuc
elucubravit tractatus Anno millesimo
quingentesimo trigesimo quinto Vene-
tiis editos, eorumque primus est de
auctoritate, & potestate Pontificis: al-
ter autem agit de officio Principum
Christianorum. In tertio ostendit, quod Sa-
cerdotes bona profana possidere possint,
teneantur tamen fugere nimiam cupi-
ditatem, immoderatumque desiderium
divitias saluti adversas aucupandi.
Quarto tractatu agit de Pastorum resi-
dentia, ubi negat, quod proprie de-
scendat de jure divino, seu Dei lege
præcepta sit, quamvis eadem illi con-
sona appellari possit, cum Spiritu sancto
inspirante præcipiatur, atque existat
intra ordinem, qui hominem perducit
ad Deum. Quinto sermonem instituit
de pluribus beneficiis simul possidendis,
quem

Sæcul. XVI.
A.C. 1564.

quem abufum vehementer condemnat, casus tamen quosdam recenset, in quibus id permitti poffet, dummodo non fint beneficia, quibus annexa est cura animarum. In sexto agit de Simonia, quam jure divino esse prohibitam, comprobat. Septimo tangit Annatas, quarum originem revocat ad Viennense Concilium, proin ad annum Domini millesimum trecentefimum undecimum. In octavo discutit beneficiorum reservationes, quas nonnifi trecentis quinquaginta abhinc annis ufitatae fuiffe cenfet, afferitque, quod Clemens III. Papa Anno Chrifti millesimo centefimo octogefimo octavo ad Pontificatus apicem euectus Constitutionem ediderit, in qua fummo Pontifici beneficia in Curia Romana vacantia reservabat, hasque reservationes esse permiffas probat Campegius, requiri tamen ait, ut Pontifices illis moderate utantur, ac præcipue ab illis abftineant mandatis, quibus fancitum, ut unum, duo, tria, aut alia ejusmodi numeri beneficia non modo in Diœcesi, fed etiam in quadam Provincia, vel Regno vacatura conferantur, ideo hic fcriptor monebat, quatenus Papa non permittat, ut per has reservationes plura beneficia, quorum unum alteri repugnat, obtineantur.

Cetera

Cetera Campegi opera comple-
 stuntur adhuc duos libellos separatos, Sæcul. XVI.
A.C. 1564.
 qui de Beneficiorum pensionibus, re-
 servationibus fructuum, regressibus,
 commendis, Ecclesiarum unionibus, &
 Coadjutoriis agunt: reliqui autem tra-
 ctatus concernunt forum pœnitentiæ,
 ubi differit de calibus Pontifici, aut E-
 piscopo reservatis, harumque reserva-
 tionum utilitatem probare nititur: in-
 super scripsit alium quoque tractatum
 de exemptionibus, ad quas violentias
 ac Episcoporum negligentias ansam
 præbuisse contendit. Exstat quoque
 illius tractatus de excommunicatione,
 ubi asserit, quod pro hæresis, vel alio
 notorio crimine hanc pœnam infligendi
 potestas Ecclesiæ data fuerit, interim
 tamen monet, ut non sine magna mo-
 deratione, vel ob leves causas adhi-
 beat: præterea plura profert exem-
 pla, quibus locorum interdicta vindi-
 cat, specialem vero tractatum conscri-
 psit de festorum observantia. Porro in
 alio tractatu hanc agitatur quæstionem,
 utrum Episcopus a schismaticis conse-
 cratus, sit verus Episcopus, ac legitime
 etiam sacros Ordines conferre valeat?
 ubi affirmat, quod talis id facere possit.
 Denique postremo tractatu ventilat
 hanc quæstionem, an Papa Matri-
 monium inter hæreticos contractum
 dissol-

Sæcul. XVI.
A.C. 1564.

dissolvere queat? ubi præmissis quibusdam principiis infert, quod Pontifex ejusmodi connubia dissolvere nequeat, possit tamen declarare, quod ejusmodi homines ad ineunda matrimonia inhabiles existant, adeo, ut postea eorum conjugium redderetur nullum. Eidem quoque Auctori adscribitur brevis quidam tractatus, quo legem, quæ Clericos sacris Ordinibus initiatos ad cœlibatum adstringit, non esse abolendam probat. Ceterum Campegius cuncta argumenta succincte, sed admodum perspicue, ac cum minori, quam ex Ultramontanis Doctoribus potissimi, haustæ opinionis pertinacia pertractat, ac se in Juris Canonici peritia admodum clarum ostendit.

§. CIII.

Friderici Staphyli extrema.

Sub idem tempus Ecclesia deplorabat jacturam Friderici Staphyli, quem veritatis amor a Secta Lutheri, cui olim amicitia junctus erat, jam dudum abstraxerat. Primam is lucem aspexerat Osnabrugi in Westphalia, ac postea Universitatem Ingolstadiensem regebat: porro idem considerans Osiandri arrogantiam, necnon imbecillitatem illarum rationum, quas confessionis Augustanæ ab eo impugnatæ Sectatores ei opposue-

Boffuet hist.
variat. tom.
x. l. 8. n. 35.

Chitæus in
Saxon. l. 17.
Osiand. p.
144.